

eerste blad

U

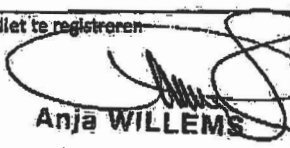
Arrestnummer C1 d89 12015
Repertoriumnummer 2015/683
Datum van uitspraak 19 februari 2015
Notitienuummer griffie 2014/NT/901
Notitienuummer parket-generaal 2014/PGG/2770 2014/VJ11/901

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken.

Aangeboden op 29 FEB. 2015
Niet te registreren Anja WILLEMS Adviseur a.i.

COVER 01-0000005591-0001-0011-01-01-1

Not.nr. TO:66.RW.200079/07

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van

1. nr. de Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg,
met kantoor te 3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50 bus 1,

eiser tot herstel,

tegen:

1. nr. *885*

geboren te
wonende te Opglabbeek,

beklaagde,

oorspronkelijk verdacht van:

Te , meermaals op de niet nader te bepalen data tussen 1-januari 2003 en 10 juli 2007:

op de percelen aldaar gelegen gekadastreerd als

eigendom van ingevolge akte van aankoop verleden door notaris te van 12 juni 2001

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie) en zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval) te hebben in stand gehouden,

namelijk:

PAGE 01-00000095551-0002-0011-01-01-4

het bouwen van een berging van ongeveer 138 m², het plaatsen van oldtimers, het plaatsen van een tentje, de opslag van materialen en houtafval en het plaatsen van een zeecontainer, de feiten voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par 1, 146, 1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999.

* * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, 14^e kamer, besliste bij vonnis van 7 oktober 2011 op tegenspraak als volgt:

“Verklaart de feiten opzichtens beklagde gelegd niet bewezen en spreekt beklagde vrij;

Legt de in casu gemaakte gerechtskosten ten laste van de Belgische Staat;

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis dat de naam, de voornamen en de woonplaats van beklagde bevat alsook de vermelding van de rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand zal stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding”.

1.2 Tegen dit vonnis stelde het openbaar ministerie op 18 oktober 2011 hoger beroep in.

Het hof van beroep te Antwerpen, 12^e kamer, besliste bij arrest van 18 april 2012 op tegenspraak als volgt:

“Verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied:

Het bestreden vonnis wijzigend;

Verklaart de beklagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten;

Veroordeelt de beklagde wegens deze feiten tot een geldboete van tweehonderd euro gebracht op dulzend honderd euro door verhoging met 45 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen;

Gelast het uitstel van de tenuitvoerlegging van deze geldboete gedurende een termijn van drie jaar vanaf heden;

PAGE 01-0000005551-0000-0011-01-4

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 maart 2004 doch niet na 31 december 2011;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van vijftientig euro, verhoogd met 50 opdeclemen en alzo gebracht op honderdvijftig euro;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van tweeëndertig euro en zevenentwintig cent.

Wat betreft de herstellvordering:

Verklaart de herstellvordering ongegrond;

De kosten:

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgeschieden door de openbare partij in totaal begroot op 203,64 euro."

1.3 Tegen dit arrest heeft de stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie Limburg, op 30 april 2012 beroep in cassatie ingesteld.

1.4 Het Hof van Cassatie, tweede kamer, besliste bij arrest van 9 september 2014 als volgt:

"Vernietigt het arrest in zoverre het uitspraak doet over de herstellvordering.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent.

Bepaalt de kosten op € 605,57, waarvan € 281,33 verschuldigd is."

2. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 januari 2015 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

De eiser tot herstel was niet aanwezig en werd niet vertegenwoordigd.

PAGE 01-00000095591-0004-0011-01-01-4

3. Het voormeld arrest van het hof van beroep te Antwerpen, dat op dit punt kracht van gewijsde heeft, veroordeelde de beklaagde om meermaals in de periode tussen 1 januari 2003 en 10 juli 2007 zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning een berging van ongeveer 138 m² te hebben gebouwd, oldtimers te hebben geplaatst, een tentje te hebben geplaatst, materialen en houtafval te hebben opgeslagen en een zeecontainer te hebben geplaatst.

Het hof dient zich als gevolg van het cassatiearrest uit te spreken over de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

4.1 Bij brief van 25 maart 2009 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering in bij het parket (stuk II/11). Zij strekte tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door "een volledige sanering" van het terrein onder verbeurte van een dwangsom. Op 24 april 2009 verleende de toenmalige Hoge Raad voor het Herstelbeleid een niet-eensluitend advies.

4.2 Bij brief van 14 december 2009 maakte de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan het parket een ontwerp van aangepaste herstellvordering over, die dezelfde dag voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werd overgemaakt.

Deze Raad verleende op 18 januari 2010 een eensluitend advies over de aangepaste herstellvordering (stuk II/127).

De herstellvordering werd op 19 februari 2010 aan de procureur des Konings te Tongeren "overgelegd" (stuk II/149).

Als gevolg van wijzigingen van de toestand op het terrein, onder meer de verwijdering van de zeecontainer en het "tentje" (een partytent) doch niet de vloerplaat ervan, strekte de aangepaste herstellvordering tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door een volledige sanering van het perceel die nog behelsde:

- (1) de afbraak en de verwijdering van de betonnen dekken, het opvullen van de bouwputten met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,
- (2) de afbraak en verwijdering van de L-vormige berging en de materialen en afval die hierin en - rond zijn opgeslagen,
- (3) de verwijdering van alle materialen, houtafval en rommel over het hele terrein,
- (4) de afbraak en de verwijdering van de garagepoort, en
- (5) de verwijdering van de gestalde voertuigen.

4.3 Opnieuw als gevolg van wijzigingen van de toestand op het terrein, omvattende onder meer de verwijdering van de L-vormige berging, de oprichting van een zogenaamd tuinhuis op de dekplaat waarop een deel van de verwijderde L-vormige berging had gestaan, en het verwijderen van de materialen op een kleine hoeveelheid na, en als gevolg van het van

PAGE 01-00000095553-0005-0011-01-01-4

kracht worden van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (hierna: Vrijstellingsbesluit 2010) maakte de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 20 januari 2012 aan het parket een verder aangepaste herstelvordering over. Zij strekt tot het uitvoeren van aanpassingswerken, meer bepaald tot:

- het verplaatsen van het tuinhuis van 6 m op 7 m tot op twee meter van de perceelsgrens in overeenstemming met de verkavelingsvoorschriften en
- het verwijderen van de verhardingen, *in casu* het betonnen dek of vloerplaat waarop (een deel van) de vroegere L-vormige berging stond en de vloerplaat waarop de partytent stond, voor zover deze de oppervlakte van 80 m² overschrijden of deze op minder dan 1 meter van de perceelsgrens liggen (conform het Vrijstellingsbesluit 2010).

Wat "tulinhuis" wordt genoemd is geen tuinhuis in de zin van een gebouwtje waarin men tot verpozing kan verblijven, doch is zoals blijkt uit de foto's en vaststellingen in het dossier in feite een berging van "ongeveer" 40 m², waarin allerlei materialen en wellicht ook wat tuinmeubilair worden in opgeslagen.

Het is over deze herstelvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom dat het hof dient te beslissen.

Telkens hierna sprake is van "de herstelvordering", betreft het, behoudens waar anders is vermeld, de herstelvordering zoals hier in randnummer 4.3 vermeld.

5. De herstelvordering steunt mede op vaststellingen ter plaatse gedaan door een deskundige van het Agentschap Inspectie RWO (en niet de stedenbouwkundige inspecteur) op 13 oktober 2011 en bij die gelegenheid genomen foto's. In conclusies genomen voor het hof van beroep te Antwerpen werpt de beklaagde op dat dit bezoek ter plaatse onwettig zou zijn geschied (artikel 439 Strafwetboek) en met de gedane vaststellingen en genomen foto's zou geen rekening mogen gehouden worden.

Dit verweer wordt klaarblijkelijk niet gehandhaafd, nu de beklaagde op de rechtszitting van het hof van 22 januari 2015 zijn verdediging mede steunde op deze vaststellingen en genomen foto's, die inhoudelijk overigens niet werden betwist. Bovendien geschieden de vaststellingen op 13 oktober 2011 omdat de beklaagde zelf bij brief van 17 februari 2011 een controle had gevraagd aan het Agentschap na uitvoering van "opruiming" (stuk gehecht aan stuk VI/2). De foto's en vaststellingen voegen bovendien niets toe aan de gegevens die blijken uit de foto's door de beklaagde neergelegd in eerste aanleg (stuk VI/4) en in graad van beroep te Antwerpen en te Gent.

6.1 Het nog gevorderde herstel is niet uitgevoerd en er is evenmin een regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

PAGE 01-000000095551-0006-0011-01-01-4

6.2 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur kon de herstellvordering en/of de motieven ervan tijdens het geding aanpassen of wijzigen rekening houdend met de gewijzigde toestand op het terrein en de wijziging van de regelgeving als gevolg van het Vrijstellingsbesluit 2010.

6.3. Het bewezen misdrijf vormt de toereikende grondslag voor de herstellvordering.

Het zogenaamde tuinhuis waarvan de verplaatsing wordt gevorderd werd immers opgericht op de betonnen dekvloer - waarop de L-vormige berging van ongeveer 138 m² (deels) was gebouwd - die mee het voorwerp uitmaakt van de bewezen telastlegging. Er is daardoor een oorzakelijk verband tussen de actuele wederrechtelijke toestand en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de telastlegging, spijs de vervanging van de wederrechtelijk opgerichte L-vormige berging door een zogenaamd tuinhuis.

De verhardingen waarvan de verwijdering wordt gevorderd voor zover deze samen met andere niet-overdekte constructies in zijtuin en achtertuin een oppervlakte van 80 m² overschrijden of deze op minder dan 1 meter van de perceelsgrens liggen, maken als onderdeel van de L-vormige berging en het "tentje" ook het voorwerp van de telastlegging uit.

7.1 De herstellvordering van 19 februari 2010, die gericht was op de volledige sanering van het terrein, was wezenlijk gemotiveerd door de aanvoering dat sprake was van onevenredige schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening die niet door het uitvoeren van aanpassingswerken tot redelijke proporties kon worden teruggebracht nu de toestand ter plaatste tot een "regelrecht stort" was geëvolueerd.

In de loop van het vooronderzoek en de procedure voor de eerste rechter werd het herstel evenwel in die mate uitgevoerd dat "het overvolle perceel werd gesaneerd" (brief van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de procureur des Konings te Tongeren van 30 maart 2011, stuk VI/2). De vordering tot uitvoering van aanpassingswerken die nog rest steunt op het beweerd niet vrijgesteld zijn van vergunning c.q. de strijdigheid met de verkavelingsvergunning van de constructies.

7.2. Wat de verplaatsing van het tuinhuis tot op 2 m van de perceelsgrens betreft is het zo dat krachtens artikel 2.1, 11° Vrijstellingsbesluit 2010 een stedenbouwkundige vergunning niet nodig is voor het plaatsen van van het hoofdgebouw vrijstaande niet voor verblijf bestemde bijgebouwen in de achtertuin tot op 1 m van de perceelsgrenzen; deze bijgebouwen kunnen in de achtertuin ook op of tegen de perceelsgrens geplaatst worden als ze tegen een bestaande scheidingsmuur opgericht worden; de totale oppervlakte blijft beperkt tot 40 m² per goed.

Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn deze bepalingen op grond van artikel 1.4 Vrijstellingsbesluit 2010 ter zake niet van toepassing wegens strijdigheid met de verkavelingsvergunning van 9 oktober 1963; deze schrijft voor dat in de zone voor hovingen afzonderlijke constructies als het tuinhuis/de berging pas zijn toegelaten op minimum 2 m van de perceelsgrenzen (voorschrift 3.a).

PAGE 01-00000000000000000007-0011-01-01-4

Terecht voert de beklaagde aan dat voorschrift 3.a van de verkavelingsvergunning echter ook bepaalt dat wanneer, zoals ter zake blijktens de foto's het geval is, voormelde constructies aan een andere dergelijke constructie gekoppeld zijn, zij op de perceelsgrens mogen gebouwd worden. Het is dus niet zo dat artikel 2.1, 11° Vrijstellingsbesluit 2010 ter zake niet toepasselijk zou zijn wegens strijdigheid met de verkavelingsvergunning. Op grond van deze laatste bepaling van het Vrijstellingsbesluit 2010 is voor de plaatsing van een tuinhuis/berging als hier het geval is tegen een bestaande perceelsgrens geen stedenbouwkundige vergunning nodig. De herstellvordering is op dit punt gesteund op de onterechte veronderstelling dat voor het plaatsen van een dergelijk tuinhuis/berging wel een stedenbouwkundige vergunning vereist is.

Verder komt het verweer van de beklaagde neer op de terecht aanvoering dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het nog vorderen van het verplaatsen met 2 m van het tuinhuis helemaal niet motiveert vanuit het standpunt van de plaatselijke ruimtelijke ordening, ondanks de al uitgevoerde sanering, hierin begrepen de verwijdering van de grote L-vormige berging, en de afwezigheid van enig bezwaar tegen de nieuw opgerichte als tuinhuis betitelde berging op zich (zoals afmetingen, volume, materiaalgebruik).

De deels foute, deels niet toereikende motivering van de herstellvordering voor zover zij de berging (tuinhuis) betreft brengt mee dat de beklaagde terecht vraagt de herstellvordering op dit punt buiten toepassing te laten (artikel 159 Grondwet).

7.3. De herstellvordering strekt niet meer tot het geheel verwijderen van de vloerplaat waarop een deel van de L-vormige berging was geplaatst en van de vloerplaat waarop de partytent was opgesteld, maar enkel tot verwijdering ervan in de mate dat voor het plaatsen van dergelijke constructie nog een stedenbouwkundige vergunning vereist zou zijn.

Krachtens artikel 2.1, 8° Vrijstellingsbesluit 2010, zoals van toepassing op het tijdstip dat de herstellvordering werd geformuleerd, is een stedenbouwkundige vergunning niet nodig voor het plaatsen van niet-overdekte constructies tot maximaal 80 m² per goed, met inbegrip van alle bestaande niet-overdekte constructies in zijtuin en achtertuin en voor zover ze worden geplaatst op minstens 1 m van de perceelsgrenzen.

Sinds de wijziging van artikel 2.1, 8° Vrijstellingsbesluit 2010 door artikel 2 B.VI.Reg. 17 januari 2014 (B.S., 18 februari 2014), in werking getreden op 1 januari 2015 (artikel 13.4 B.VI.Reg. 16 mei 2014, B.S., 27 oktober 2014), is het zo dat deze constructies tot tegen een bestaande scheidingmuur op de perceelsgrens mogen geplaatst worden zonder daardoor vergunningsplichtig te worden.

Het wordt terecht niet aangevoerd dat artikel 2.1, 8° Vrijstellingsbesluit 2010 in strijd met de verkavelingsvergunning zou zijn.

PAGE 0000000000-10 4-10-10-1100-8000-16555600000-10

De herstellvordering is wat de vloerplaten betreft toereikend gemotiveerd met de overweging in de oorspronkelijke herstellvordering dat de onvergunde vloerplaten zorgen voor een overdreven verharding van het perceel.

De beperkte herstelmaatregel legt aan de beklagde geen last op die onevenredig is met het voordeel voor de ruimtelijke ordening dat eruit voortvloeit.

De herstellvordering voor zover zij betrekking heeft op de vloerplaten dient dan ook te worden ingewilligd, mits aanpassing aan de voormelde wijziging van het Vrijstellingsbesluit 2010.

8. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot het uitvoeren van aanpassingswerken te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlang talmen van de beklagde om de aanvankelijk gevorderde herstelmaatregel volledig uit te voeren, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van de bevolen herstelmaatregel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde.

De lange tijd sinds dewelke de beklagde al kon overgaan tot integrale uitvoering van de (aangepaste) herstelmaatregel en de uitvoeringstermijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385bis, laatste alinea Ger.W. nog een respijttermijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak voor de beklagde en in afwezigheid van de eiser tot herstel,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

- art. 211, 211bis Sv.,

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verder ten gronde beslissend met eenparige stemmen over het ontvankelijk beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 7 oktober 2011 binnen de perken van de cassatie:

laat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur buiten toepassing voor zover zij strekt tot het verplaatsen van het tuinhuis/de berging van ongeveer 40 m² op twee meter van de perceelsgrens,

beveelt aan de beklagde over te gaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken op de plaats te Opglabbeek, nader in de aanhangigmakende dagvaarding vermeld, binnen een

PAGE 01-0000005551-0009-0011-01-01-4

termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door:

het verwijderen van de verhardingen, *in casu* het betonnen dek (vloerplaat) waarop (een deel van) de vroegere L-vormige berging stond en de vloerplaat waarop de partytent stond, voor zover deze, met inbegrip van alle bestaande niet-overdekte constructies in zijtuin en achtertuin, de oppervlakte van 80 m² overschrijden,

beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oplabbeek van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 150 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie na het arrest van het Hof van Cassatie van 9 september 2014, begroot op € 74,56.

PAGE 01-00000005591-0010-0011-01-01-4

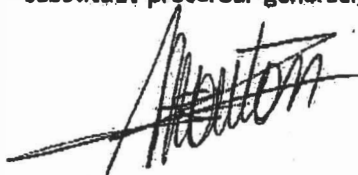

5

Kosten beroep na cassatie:

Dagv.	:	€ 34,42
Dagv. eiser tot herstel:		€ 33,36
		€ 67,78
+ 10 %:		€ 6,78
Totaal:		€ 74,56

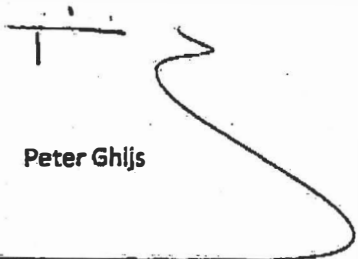
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, raadsheer Peter Ghijs en plaatsvervangend raadsheer Johan Vynckler, en in openbare rechtszitting van 19 februari 2015 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Johan Vynckler

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

PAGE 01-00000005551-0011-0011-01-01-4

